

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. K.**, narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

K. K., narozená X,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2022, č. j. KUUK/080588/2022,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 5. 2022, č. j. KUUK/080588/2022, a usnesení Městského úřadu Varnsdorf ze dne 9. 12. 2021, č. j. MUVA 32519/2021BrzPr, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 154 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2022, č. j. KUUK/080588/2022, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušeno usnesení Městského úřadu Varnsdorf (dále jen „městský úřad“) ze dne 9. 12. 2021, č. j. MUVA 32519/2021BrzPr, a řízení bylo zastaveno. Usnesením ze dne 9. 12. 2021 přitom městský úřad rozhodl podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu o zastavení řízení o stanovení ochranného pásma vodního zdroje na pozemku st. p. č. XA v kat. úz. X podle § 30 odst. 6 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), zahájeného dne 3. 6. 2019 na základě žádosti žalobce a osoby zúčastněné na řízení. Podle názoru městského úřadu byla předmětná žádost právně nepřípustná, neboť nebyly dány závažné důvody pro stanovení ochranného pásma vodního zdroje. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby obsáhle shrnul dosavadní průběh dané věci. Poté namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí samotné zastavení řízení bez dalšího odůvodnil tím, že se ochranná pásma vodních zdrojů stanovují podle části šesté správního řádu. Dále žalobce uvedl, že v tomto ohledu žalovaný též zmínil, že podaný návrh na stanovení ochranného pásma studny vykazuje vady, aniž by však tyto specifikoval. K tomu pak žalobce upozornil na fakt, že dotčené řízení bylo zahájeno již dne 3. 6. 2019 a napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 30. 5. 2022, přičemž za celou dobu vedeného řízení žalobci nebyla vada předmětného návrhu jakkoliv vytknuta. V této souvislosti žalobce poukázal na dikci § 37 odst. 3 správního řádu.
3. Následně žalobce konstatoval, že má na stanovení ochranného pásma studny naléhavý právní zájem, neboť se pro něj jedná o existenční otázku. Zmínil, že nezákonná činnost provozovaná na přilehlých nemovitostech dopadá na kvalitu vody v jeho studni, která již není pitná. Ochrana vody je přitom dle žalobce v zájmu všech v místě bydlících občanů. Podle názoru žalobce je tak v řízení o návrhu na stanovení ochranného pásma vodního zdroje nutno pokračovat.
4. Žalobce také doplnil, že se obec Nová Chřibská nachází v chráněné krajinné oblasti Lužické hory, kde je zakázáno likvidovat odpady mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody. Na pozemcích náležejících k nemovitosti č. p. XB v obci X je však v posledních letech (cca od roku 2017) provozováno autovrakoviště.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že důvodem pro zastavení daného řízení (viz odst. 3 na str. 2 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí) byla toliko skutečnost, že se ochranná pásma vodních zdrojů stanovují opatřením obecné povahy, při jehož vydání se postupuje podle části šesté správního řádu.

6. Zároveň žalovaný zmínil, že skutečnost, že návrh na stanovení ochranného pásma studny vykazuje vady, nebyla důvodem pro zastavení řízení. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo konstatování vad návrhu pouze vyslovením právního názoru žalovaného pro řízení o vydání opatření obecné povahy vedené městským úřadem. Dle žalovaného tak jeho postupem ve věci nedošlo k namítanému porušení práv žalobce.

Replika žalobce

7. V replice ze dne 21. 11. 2022 žalobce uvedl, že nebylo jeho povinností poučovat správní orgány o tom, podle jakých ustanovení správního řádu měly ve věci postupovat. Zastavení předmětného řízení nicméně představuje negativní zásah do jeho práv. V posuzovaném případě se zároveň nejednalo o žádnou ze situací, na které dopadá § 66 správního řádu, ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí žádný tomu odpovídající důvod pro zastavení řízení neuvedl. V kontextu tvrzení žalovaného o vadách dotčeného návrhu poté nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat, zda správní orgány ve věci budou dále určitým způsobem postupovat, či nikoliv. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalobce nesrozumitelné.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

8. Osoba zúčastněná na řízení v písemném vyjádření ve věci toliko zmínila, že obsah žaloby a repliky žalobce není v rozporu s jejími právy.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu již shora uvedených žalobních tvrzení. Pokud by totiž shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, musel by přistoupit k jeho zrušení bez dalšího.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. Dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
15. S odkazem na citované § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu soud konstatuje, že přezkumná činnost odvolacího správního orgánu musí být vyjádřena právě v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, ze kterého tak musí být patrný dosavadní průběh a výsledek řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být především zřejmé, jak odvolací správní orgán naložil s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje jeho argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, a podle které právní normy rozhodl, popř. zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
16. Vzhledem k výše popsanému tedy soud rekapituluje, že se z výrokové části napadeného rozhodnutí podává, že žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu dotčené usnesení městského úřadu zrušil a řízení zastavil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je poté zmíněn dosavadní průběh projednávané věci a dále též závěr žalovaného, že je předmětné usnesení městského úřadu nezákonné a nemělo být vůbec vydáno. Tuto nezákonnost přitom žalovaný spatřoval toliko v tom, že *„podle § 30 odst. 1 vodního zákona se ochranná pásma vodních zdrojů stanovují opatřením obecné povahy, při jehož vydání se postupuje podle části šesté správního řádu, tj. podle § 171 a následujících.“* Následně žalovaný s odkazem na § 28 a přílohu č. 20 vyhlášky č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 183/2018 Sb.“), bez bližší specifikace uvedl, že *„návrh žalobce s uvedenými právními předpisy v souladu nebyl.“* Žalovaný v napadeném rozhodnutí též zmínil faktické dopady případného stanovení ochranného pásma na určitých pozemcích. Závěrem pak žalovaný pouze konstatoval, že *„důvody odvolání směřovaly proti postupu vodoprávního úřadu v rámci řízení, což je při stanovení OP irelevantní. Proto se jimi odvolací orgán nezabýval (...).“* V souvislosti s uvedením samotného účelu vodního zákona nicméně žalovaný potvrdil názor žalobce, že stanovení ochranných pásem vodních zdrojů je vždy veřejným zájmem.
17. Soud úvodem obecně konstatuje, že v případě, ve kterém odvolací správní orgán dojde k závěru, že je odvoláním napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, může dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu takové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Důsledkem daného postupu pak je, že řízení bude pravomocně ukončeno se současným „odklizením“ odvoláním napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu je přitom zastavení řízení důsledkem, a nikoliv příčinou, jako je tomu v případě § 90 odst. 4 nebo § 88 odst. 2 správního řádu. Odvolací správní orgán tedy podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť ve věci vůbec nemělo být Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnuto a rozhodnutí nemělo být vydáno. Z toho důvodu se současně celé řízení zastavuje. Aplikace § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu tak má směřovat k napravení pochybení správního orgánu I. stupně, který vedl řízení a vydal rozhodnutí, ač k tomu nebyl důvod (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání, C. H. Beck, Praha: 2020, k § 90, nebo Fiala, Z., Frumarová, K., Vetešník, P., Škurek, M., Horzinková, E., Novotný, V., Sovová, O., Scheu, L.: *Správní Řád: Praktický Komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2020, k §90). Jak ostatně také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ads 24/2011-43: „[u]vedenou variantou rozhodnutí odvolacího orgánu [pozn. soudu – tj. dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] zákonodárce sleduje řešení takových případů, kdy odvolací orgán shledá, že napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno a je tedy třeba je bez náhrady zrušit.“

18. Příležitým je poté v kontextu nyní posuzovaného případu zdůraznit též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 5 As 55/2008-87, v němž bylo formou právní věty vysloveno, že „[r]ozhoduje-li odvolací správní orgán dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je povinen, kromě důvodů svědčících o nezákonnosti či nesprávnosti správního rozhodnutí, předejít zejména důvodů vedoucích k zastavení řízení. Chybí-li tyto, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 4 As 95/2015-19).
19. Dospěl-li tedy v řešené věci žalovaný k závěru, že napadené rozhodnutí nemělo (resp. nemohlo být) vůbec vydáno, a proto bylo třeba celé řízení bez dalšího ukončit právě dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, byl žalovaný ve smyslu shora odkazované judikatury povinen přezkoumatelně (tj. srozumitelně a v úplnosti) odůvodnit jednak úvahu vedoucí ke zrušení usnesení městského úřadu, a jednak, proč řízení zastavil, tedy proč nebylo možno v této věci rozhodnutí vůbec vydat. Jak přitom už bylo výše opakováno, žalovaný v tomto ohledu uvedl toliko zcela obecné tvrzení, že „podle § 30 odst. 1 vodního zákona se ochranná pásma vodních zdrojů stanovují opatřením obecné povahy, při jehož vydání se postupuje podle části šesté správního řádu, tj. podle § 171 a následujících.“ Citovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je však seznatelně pouhou parafrází § 30 odst. 1 vodního zákona, aniž by tak žalovaný jakýmkoliv způsobem uvedl konkrétní pro věc relevantní skutkové a právní důvody, které jej vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jinak řečeno, v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle soudu naprosto absentuje vyličení srozumitelných a jasných úvah žalovaného nad okolnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci, jakož i odpovídající právní hodnocení, jednoznačně svědčící o nezákonnosti či nesprávnosti usnesení městského úřadu, a zejména pak o důvodu, který měl vést k zastavení vedeného řízení. Správní rozhodnutí, které takovéto skutkové a právní hodnocení neobsahuje, je přitom dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).
20. Náležitě odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí poté nelze najisto shledat ani v povšechném odkazu žalovaného na § 28 a přílohu č. 20 vyhlášky č. 183/2018 Sb. s konstatováním, že „návrh žalobce s uvedenými právními předpisy v souladu nebyl.“ K tomu soud nad rámec potřebného odůvodnění pouze doplňuje, že ze spisové dokumentace zároveň neplyne, že by správní orgány v průběhu dané věci vůči žalobci postupovaly podle § 37 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3 správního řádu, dle kterého nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, přičemž je třeba též upozornit na to, že předmětný návrh žalobce byl podán již dne 3. 6. 2019 a správní orgány do dne vydání napadeného rozhodnutí jeho kvalitativní stránku nijak nezpochybnilly.

21. Stejně tak je nutno hodnotit i další části odůvodnění napadeného rozhodnutí, které značně nestrukturalizovaně a bez logických návazností pouze vyjmenovávají možné faktické dopady případného stanovení ochranného pásma na určitých pozemcích a dále prosté konstatování žalovaného, že *„důvody odvolání směřovaly proti postupu vodoprávního úřadu v rámci řízení, což je při stanovení OP irelevantní. Proto se jimi odvolací orgán nezabýval (...)“*
22. Zdejší soud se pak v souvislosti s napadeným rozhodnutím, které shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jak už bylo dříve popsáno, ve věci zabýval též prvostupňovým usnesením městského úřadu, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení o stanovení ochranného pásma vodního zdroje, když byla předmětná žádost žalobce městským úřadem vyhodnocena jako právně nepřipustná, neboť v řešeném případě nebyly dány závažné důvody pro stanovení ochranného pásma vodního zdroje.
23. Podle § 30 odst. 1 vodního zákona přitom platí, že k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok a zdrojů podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody nebo pramenité vody stanoví vodoprávní úřad ochranná pásma opatřením obecné povahy. Vyžadují-li to závažné okolnosti, může vodoprávní úřad stanovit ochranná pásma i pro vodní zdroje s nižší kapacitou, než je uvedeno v první větě. Vodoprávní úřad může ze závažných důvodů ochranné pásmo změnit, popřípadě je zrušit. Stanovení ochranných pásem je vždy veřejným zájmem.
24. Dle § 30 odst. 6 věty první vodního zákona ochranná pásma stanoví vodoprávní úřad na návrh nebo z vlastního podnětu.
25. Podle § 174 odst. 1 správního řádu pro řízení podle části šesté platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé.
26. Na tomto místě je poté třeba odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č. j. 2 As 217/2020-45, že *„je vodoprávní úřad povinen zabývat se tím, zda je návrh (pozn. soudu – zde podle § 30 odst. 6 vodního zákona) podán oprávněnou osobou nebo zda se nejedná o zjevně nepřipustný návrh (žádost) podle § 45 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS, uvedl, že „zjevná právní nepřipustnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování.“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 Ads 9/2013-51, či ze dne 17. 1. 2023, č. j. 1 As 155/2022-55, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2021, č. j. 54 A 99/2019-41). K tomu zdejší soud doplňuje též odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018-58, ve kterém bylo formou právní věty konstatováno, že *„[s]právní orgán nemůže zastavit řízení o žádosti, kterou má za zjevně*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právně nepřípustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu], poté, kdy de facto provede její věcné posouzení a dojde k závěru o neoprávněnosti této žádosti podle příslušné úpravy hmotného práva.“

27. V projednávaném případě však městský úřad v namítaném usnesení vyhodnotil nepřípustnost žalobcem podané žádosti na základě toho, že „*nejsou dány závažné důvody pro stanovení ochranného pásma vodního zdroje.*“ Městský úřad přitom v odůvodnění svého usnesení zřejmým způsobem hodnotil skutečnosti, že „*předmětná studna slouží k individuálnímu zásobování pitnou vodou, není zdrojem vody pro veřejný vodovod a povolený odběr je více než 40x menší než odběry, pro které se ochranný pásma ze zákona běžně zřizují. Míru ohrožení dotčeného vodního zdroje činnostmi prováděnými na okolních pozemcích hodnotí vodoprávní úřad díky zvážení všech výše popsanych okolností pouze jako mírně zvýšenou oproti běžnému riziku, kterému jsou studny individuálního zásobování vždy vystaveny. Z tohoto důvodu zastává vodoprávní úřad názor, že v tomto případě nejsou dány závažné důvody, které by umožňovaly stanovení ochranného pásma vodního zdroje.*“
28. Za nadepsané situace tak dané řízení nebylo možno zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť fakt, že na základě městským úřadem učiněného posouzení určitých okolností věci nemohlo být žádosti žalobce „vyhověno“, není skutečností zřejmou z podané žádosti „na první pohled“, ale skutečností vyplývající právě až ze samotného meritorního hodnocení městského úřadu. Ve skutečnosti totiž podaná žádost dle § 30 odst. 6 vodního zákona svojí podstatou nebyla zjevně právně nepřípustná (např. proto, že by ji podal neoprávněný subjekt či že by její podání výslovně vylučovala zákonná úprava), protože se jí městský úřad fakticky zabýval po věcné stránce a k její nepřípustnosti dospěl teprve až následně – materiálně vzato ji „neshledal důvodnou“.
29. Pouze pro úplnost soud závěrem uvádí, že soudní přezkum u správních žalob směřujících proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení je omezen pouze na otázku, zda správní orgán rozhodl o zastavení řízení v souladu se zákonem, či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47). Tvrzeními žalobce, které z uvedeného rozsahu vybočují, se proto soud v projednávané věci nemohl zabývat, neboť by tak přezkoumával otázky, které vůbec nepředstavují pro napadené rozhodnutí (resp. i prvostupňové usnesení městského úřadu) právní základ, a nadto se též mýjely se samotným předmětem dané věci. Z tohoto důvodu se soud vůbec nezabýval žalobní argumentací stran žalobcem uváděné nezákonné činnosti provozované na přilehlých nemovitostech (tj. provozování autovrakoviště), ani tím, že se obec Nová Chříbská dle žalobce nachází v chráněné krajinné oblasti Lužické hory, kde je zakázáno likvidovat odpady mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody.
30. Na základě veškerých shora popsanych skutečností tak soud napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že nezákonností bylo stiženo i usnesení městského úřadu, jak už bylo výše uvedeno, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také ke zrušení tohoto rozhodnutí. V dalším řízení přitom budou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Na žalovaném (resp. městském úřadu) tak bude, aby se při zohlednění všech nadepsaných závěrů zdejšího soudu věci znovu zabýval, tedy především, aby znovu v úplnosti posoudil podanou žádost žalobce a případně mu pomohl její nedostatky odstranit nebo ho vyzval k jejich odstranění dle § 37 odst. 3 správního řádu, a následně v souladu se zákonem učinil přezkoumatelné rozhodnutí o podaném návrhu na vydání opatření obecné povahy ve smyslu § 30 odst. 6 vodního zákona, kterému by měl městský úřad v případě

splnění veškerých procesních požadavků, a dále po posouzení splnění podmínek plynoucích z § 30 odst. 1 vodního zákona, odpovídajícím správním aktem „vyhovět“, či jej „zamítnout“.

31. Výrok II. rozsudku o nákladech řízení je poté odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl plně úspěšný žalobce. Jeho důvodně vynaložené náklady přitom tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a poštovné v celkové částce 154 Kč, zaplacené v souvislosti s podáním žaloby a repliky (tj. 82 Kč a 72 Kč), což jsou skutečnosti zřejmé z obsahu soudního spisu. Soud dále uvádí, že žalobce v řízení před soudem nebyl zastoupen advokátem, přičemž z obsahu soudního spisu nebylo zjištěno, že by mu vznikly jiné účelně vynaložené náklady řízení než už shora popsané. Ostatně sám žalobce vznik dalších nákladů v průběhu řízení netvrdil ani nedoložil. Soud pak nemohl žalobci jako nezastoupenému účastníku řízení přiznat náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, neboť musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení účastník soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, je totiž v řízení podle s. ř. s. vyloučeno, a stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, nebo též srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2023, č. j. 2 As 331/2021-41, ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 211/2022-24, či ze dne 28. 4. 2023, č. j. 7 As 255/2021-17). Ke splnění povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení soud současně určil žalovanému lhůtu 30 dnů.
32. Osobě zúčastněné na řízení následně výrokem III. rozsudku nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly vzniknout náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. srpna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu